

Arrest

nr. 306 816 van 20 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt de verzoekende partij betekend op 11 maart 2023.

1.2. Op 5 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.3. Op 5 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

2. Voorwerp van de vordering

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij als voorwerp van de vordering het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 april 2024 vermeldt.

De Raad stelt vast dat ten aanzien van de verzoekende partij op 17 april 2024 geen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd afgegeven. Bij het verzoekschrift wordt als bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 5 mei 2024 gevoegd. Gevraagd ter terechtzitting of de *in casu* bestreden beslissing deze laatstgenoemde beslissing betreft, bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dit en geeft zij aan dat de vermelding van een bevel van 17 april 2024 een materiële vergissing betreft.

Ter terechtzitting wordt er voorts ook op gewezen dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 5 mei 2024 voegt. Gevraagd of deze beslissing bestreden wordt met de onderhavige vordering, antwoordt de advocaat van de verzoekende partij dat deze beslissing niet aangevochten wordt.

3. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet verschenen ter terechtzitting en heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend. Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

4. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

5. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De bestreden beslissing van 5 mei 2024 werd de verzoekende partij op dezelfde dag betekend.

De in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van tien/vijf dagen ging bijgevolg in op 6 mei 2024.

In casu dient verder te worden vastgesteld dat dit niet de eerste verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel betreft aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij ook op 2 januari 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Voor de thans bestreden beslissing geldt aldus een beroepstermijn van vijf dagen.

De Raad dient vast te stellen dat de op 15 mei 2024 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid buiten de termijn, bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is ingediend.

De Raad wijst erop dat de beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch zou behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de huidige vordering in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij gedraagt zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad.

Nu geen overmacht is aangetoond en nu niet wordt weerlegd dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, handhaaft de Raad de vaststelling dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	N. VERMANDER
--------------	--------------